PROTOCOLUL

PRIVIND EUROGRUPUL

ÎNALTELE PĂRȚI CONTRACTANTE,

DORIND să promoveze condițiile unei creşteri economice mai puternice în Uniunea Europeană şi, în acest scop, să dezvolte o cooperare din ce în ce mai strânsă între politicile economice din zona euro;

CONŞTIENTE de necesitatea prevederii unor dispoziții specifice pentru un dialog susținut între statele membre a căror monedă este euro, aşteptând ca euro să devină moneda tuturor statelor membre ale Uniunii,

AU CONVENIT cu privire la dispozițiile următoare, care se anexează la Tratatul privind Uniunea Europeană şi la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene:

Articolul 1

Miniştrii statelor membre a căror monedă este euro se întâlnesc în reuniuni informale. Reuniunile au loc, în măsura necesară, pentru a se discuta chestiuni legate de responsabilitățile specifice care le revin în ceea ce privește moneda unică. Comisia participă la reuniuni. Banca Centrală Europeană este invitată să participe la aceste reuniuni, care sunt pregătite de reprezentanții miniştrilor responsabili cu finanțele statelor membre a căror monedă este euro, precum şi de reprezentanții Comisiei.

Articolul 2

Miniştrii statelor membre a căror monedă este euro aleg un preşedinte pentru doi ani şi jumătate, hotărând cu majoritatea statelor membre în cauză.

PROTOCOLUL

PRIVIND COOPERAREA STRUCTURATĂ PERMANENTĂ STABILITĂ PRIN ARTICOLUL 28 DIN TRATATUL PRIVIND UNIUNEA EUROPEANĂ

ÎNALTELE PĂRȚI CONTRACTANTE,

AVÂND ÎN VEDERE articolul 28 A alineatul (6) şi articolul 28 E din Tratatul privind Uniunea Europeană,

REAMINTIND că Uniunea desfăşoară o politică externă şi de securitate comună bazată pe realizarea uni grad tot mai ridicat de convergență a acțiunilor statelor membre;

REAMINTIND că politica de securitate şi de apărare comună face parte integrantă din politica externă şi de securitate comună; reamintind că aceasta asigură Uniunii o capacitate operațională bazată pe mijloace civile şi militare; reamintind că Uniunea poate recurge la aceasta, pentru misiunile menționate la articolul 28 B din Tratatul privind Uniunea Europeană, desfăşurate în afara granițelor Uniunii pentru a asigura menținerea păcii, prevenirea conflictelor şi consolidarea securității internaționale în conformitate cu principiile Cartei Organizației Națiunilor Unite; reamintind că îndeplinirea acestor atribuții se bazează pe capacitățile militare furnizate de statele membre, în conformitate cu principiul „pachetului unic de forțe”;

REAMINTIND că politica de securitate şi de apărare comună a Uniunii nu aduce atingere caracterului specific al politicii de securitate şi de apărare a anumitor state membre;

REAMINTIND că politica de securitate şi de apărare comună a Uniunii respectă obligaţiile ce decurg din Tratatul Atlanticului de Nord pentru statele membre care consideră că apărarea lor comună se realizează în cadrul Organizaţiei Tratatului Atlanticului de Nord, care rămâne baza apărării comune a membrilor săi, şi că aceasta este compatibilă cu politica de securitate şi de apărare comună adoptată în acest cadru;

CONVINSE că un rol din ce în ce mai pronunţat al Uniunii în materie de securitate şi de apărare va contribui la vitalitatea unei alianţe atlantice reînnoite, în conformitate cu acordurile numite „Berlin plus";

HOTĂRÂTE să confere Uniunii capacitatea de a-şi asuma integral responsabilităţile care îi revin în cadrul comunităţii internaţionale;

RECUNOSCÂND că Organizaţia Naţiunilor Unite poate solicita asistenţă din partea Uniunii pentru punerea în aplicare de urgenţă a misiunilor întreprinse în temeiul capitolelor VI şi VII din Carta Organizaţiei Naţiunilor Unite;

RECUNOSCÂND că o consolidare a politicii de securitate şi de apărare va necesita eforturi din partea statelor membre în domeniul capacităţilor;

CONŞTIENTE că depăşirea unei noi etape în dezvoltarea politicii europene de securitate şi de apărare presupune ca statele membre în cauză să depună eforturi hotărâte;

REAMINTIND importanţa asocierii depline a Înaltului Reprezentant al Uniunii pentru afaceri externe şi politica de securitate la lucrările din domeniul cooperării structurate permanente;

AU CONVENIT cu privire la dispoziţiile următoare, care se anexează la Tratatul privind Uniunea Europeană şi la Tratatul privind funcţionarea Uniunii Europene:

Articolul 1

Cooperarea structurată permanentă menţionată la articolul 28 A alineatul (6) din Tratatul privind Uniunea Europeană este deschisă oricărui stat membru care se angajează, de la data intrării în vigoare a Tratatului de la Lisabona:

(a) să intensifice dezvoltarea capacităţilor lor de apărare, prin dezvoltarea contribuţiilor naţionale şi prin participarea, după caz, la forţe multinaţionale, la principalele programe europene de echipare şi la activitatea Agenţiei din domeniul dezvoltării capacităţilor de apărare, de cercetare, de achiziţii şi de armament (Agenţia Europeană de Apărare); şi

(b) să dispună de capacitatea de a furniza, până în 2010, fie cu titlu naţional, fie ca o componentă a grupurilor multinaţionale de forţe, unităţi de luptă pentru misiunile preconizate, configurate pe plan tactic ca o grupare tactică, cu elemente de susţinere, inclusiv în ceea ce priveşte transportul şi logistica, capabile să întreprindă, în termen de 5 până la 30 de zile, misiunile menţionate la articolul 28 B din Tratatul privind Uniunea Europeană, în special pentru a răspunde la solicitările Organizaţiei Naţiunilor Unite, care pot fi menţinute pentru o perioadă iniţială de 30 de zile, cu posibilitatea prelungirii până la cel puţin 120 de zile.

Articolul 2

Statele membre care participă la cooperarea structurată permanentă se angajează, în vederea atingerii obiectivelor stabilite la articolul 1:

(a) să coopereze, încă de la intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona, în vederea atingerii obiectivelor stabilite privind nivelul cheltuielilor de investiţii în materie de echipamente de apărare şi să reexamineze cu regularitate aceste obiective din perspectiva mediului de securitate şi a responsabilităţilor internaţionale ale Uniunii;

(b) să își uniformizeze, în măsura posibilului, mijloacele de apărare, în special prin armonizarea identificării necesităților militare, prin punerea în comun şi, după caz, prin specializarea mijloacelor şi capacităților de apărare, precum şi prin încurajarea cooperării în domeniul formării şi al logisticii;

(c) să adopte măsuri concrete pentru sporirea disponibilității, a interoperabilității, a flexibilității şi a capacității de desfăşurare a forțelor, în special prin identificarea unor obiective comune în materie de proiectare a forțelor, inclusiv prin reexaminarea eventuală a procedurilor de decizie naționale;

(d) să coopereze pentru a se asigura adoptarea măsurilor necesare pentru acoperirea, inclusiv prin abordări multinaționale şi fără a aduce atingere angajamentelor referitoare la acestea, luate în cadrul Organizației Tratatului Atlanticului de Nord, a lacunelor constatate în cadrul „Mecanismului de dezvoltare a capacităților";

(e) să participe, după caz, la dezvoltarea de programe comune sau europene de echipamente majore în cadrul Agenției Europene pentru Apărare.

Articolul 3

Agenția Europeană de Apărare contribuie la evaluarea periodică a contribuțiilor statelor membre participante în materie de capacități, în special a contribuțiilor furnizate în funcție de criteriile stabilite, între altele, în temeiul articolului 2 şi elaborează un raport în acest sens, cel puțin o dată pe an. Evaluarea poate constitui baza recomandărilor şi a deciziilor Consiliului, adoptate în conformitate cu articolul 28 E din Tratatul privind Uniunea Europeană.

PROTOCOLUL

CU PRIVIRE LA ARTICOLUL 6 ALINEATUL (2) DIN TRATATUL PRIVIND UNIUNEA EUROPEANĂ REFERITOR LA ADERAREA UNIUNII LA CONVENȚIA EUROPEANĂ PENTRU APĂRAREA DREPTURILOR OMULUI ŞI A LIBERTĂȚILOR FUNDAMENTALE

ÎNALTELE PĂRȚI CONTRACTANTE

AU CONVENIT cu privire la dispozițiile următoare, care se anexează la Tratatul privind Uniunea Europeană şi la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene:

Articolul 1

Acordul privind aderarea Uniunii la Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului şi a libertăților fundamentale (denumită în continuare „Convenția europeană"), prevăzută la articolul 6 alineatul (2) din Tratatul privind Uniunea Europeană, trebuie să reflecte necesitatea de a conserva caracteristicile specifice ale Uniunii şi ale dreptului Uniunii, în special în ceea ce priveşte:

(a) modalitățile speciale ale participării eventuale a Uniunii la autoritățile de control ale Convenției europene;

(b) mecanismele necesare pentru a garanta că acțiunile formulate de statele nemembre şi acțiunile individuale sunt îndreptate în mod corect împotriva statelor membre şi/sau, după caz, împotriva Uniunii.